

Справа „Мак-Кей проти Сполученого Королівства”

(„McKay v. the United Kingdom”)

543/03

У рішенні, ухваленому 3 жовтня 2006 року у справі *«Мак-Кей проти Сполученого Королівства»*, Суд у складі Великої палати постановив, що

- не було порушення ч. 3 ст. 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).

Обставини справи

Заявник Марк Мак-Кей, 1983 р.н., є громадянином Сполученого Королівства і проживає у м. Бангор (Північна Ірландія).

6 січня 2001 року о 10 год. ранку він був заарештований за підозрою у вчиненні пограбування на автозаправній станції у м. Бангор. 7 січня 2001 року п. Мак-Кею, після визнання ним своєї вини, були пред’явлені обвинувачення.

8 січня 2001 року заявник вперше постав перед судом магістрату (magistrates’ court), на засіданні якого він звернувся із проханням про звільнення його з-під варти під заставу. Присутній у залі офіцер поліції зазначив, що вчинене п. Мак-Кеєм пограбування не було пов’язане із тероризмом і, у разі дотримання всіх процесуальних вимог, він не заперечуватиме проти звільнення заявника під заставу.

Суддя відмовив у задоволенні прохання, мотивуючи це тим, що дане правопорушення було спланованим злочином і тому у нього немає повноважень на звільнення заявника під заставу.

8 січня 2001 року п. Мак-Кей звернувся до Високого суду із проханням звільнити його під заставу. 9 січня 2001 року Високий суд це прохання задовольнив.

12 квітня 2001 року заявник постав перед Судом Корони і визнав себе винним у вчиненні злочину та був засуджений до двох років позбавлення волі у виховній установі для неповнолітніх із подальшим звільненням від відбування покарання з випробуванням.

Заявник безуспішно звертався про перегляд вищезазначених судових рішень, вбачаючи несумісність національного законодавства Сполученого Королівства із ч. 3 ст. 5 та ст. 14 Конвенції (заборона дискримінації).

Зміст рішення Суду

Заявник скаржився, що особи, звинувачені у вчиненні спланованих злочинів, не мають можливості звертатись до суду магістрату з клопотанням про звільнення їх під заставу. Натомість вони змушені подавати відповідне прохання до Високого суду, а це може зайняти до чотирьох днів часу. На думку п. Мак-Кея, дане законодавче положення є порушенням ст. 5 Конвенції, оскільки не дає можливості суду, перед яким вперше постає звинувачена особа, звільнити її під заставу.

Суд звернув увагу на те, що суд магістрату мав право: дослідити законність арешту, правомірність утримання заявника під вартою та достатність підстав звинувачення його у вчиненні злочину, а у разі недотримання вищезазначених вимог мав право звільнити п. Мак-Кея з-під варти. Такі права суду забезпечували заявнику достатні гарантії проти можливих зловживань владними повноваженнями та виконання вимог ч. 3 ст. 5 Конвенції стосовно права на негайний судовий контроль з боку судді чи іншої посадової особи, якій законом надане право здійснювати судову владу.

Відповідно до національного законодавства Сполученого Королівства та Конвенції питання про звільнення під заставу може розглядатись лише після дослідження підстав затримання. Дане питання було розглянуте Високим судом через 24 години, а саме 9 січня 2001 року, після чого п. Мак-Кея було звільнено під заставу. Суд не вбачає порушень у тому, що рішення про звільнення було винесене іншим судом чи суддею та що звільнення заявника під заставу залежало від звернення до Високого суду. Адвокат заявника подав заяву про звільнення без жодних перешкод чи труднощів, а твердження, нібито дана система не дає можливості вразливим верствам населення скористатись цією можливістю, не є переконливим.

Незважаючи на те, що поліція не заперечувала проти звільнення п. Мак-Кея під заставу і, у разі наявності повноважень суду магістрату на звільнення, він був би звільнений на день раніше, Суд вважає, що процедура у даній справі була проведена з необхідною швидкістю, з подальшим звільненням заявника через три дні після арешту. Відтак Суд постановив, що не було порушено ч. 3 ст. 5 Конвенції.